

Komplettering av den nationella förteckningen över det levande kulturarvet

Unescos konvention om skydd av det immateriella kulturarvet godkändes 2003 vid Unescos generalförsamling. Finland ratificerade konventionen 2013 och Museiverket ansvarar för verkställandet av den i Finland.

Syftet med konventionen är att främja tryggheten av det immateriella kulturarvet, garantera att olika samfund, grupper och individers immateriella kulturarv respekteras samt öka medvetenheten om betydelsen av det immateriella kulturarvet. Konventionen framhäver förmedling av traditioner och kulturell mångfald samt människors delaktighet i kulturarvet.

Till Unescos konvention hör även katalogisering av det immateriella kulturarvet på såväl internationell som nationell nivå. Katalogisering är ett verktyg med vars hjälp man kan identifiera, beskriva och förmedla information om det levande kulturarvet.

I Finland inleddes katalogiseringen i början av 2016 genom att Wikiförteckningen över levande kulturarv öppnades, där olika samfund fritt kan spara information om för dem betydelsefullt levande kulturarv. Wikiförteckningen omfattar nu redan fler än 280 artiklar från cirka 480 aktörer. Artiklarna finns på sju olika språk. Wikiförteckningen är en informationsresurs om det levande kulturarvet i Finland som uppdateras kontinuerligt. Plattformen modereras av Museiverket.

Det är möjligt att söka sig vidare från wikiförteckningen till den nationella förteckningen över det levande kulturarvet. De tidigare ansökningsomgångarna arrangerades åren 2017, 2020 och 2023. Den fjärde ansökningsomgången, som arrangerades nu, var öppen 28.1–16.3.2026. Inom den utsatta tiden mottogs 30 ansökningar. Av ansökningarna klarade 28 Museiverkets tekniska granskning. En kommenteringsrunda, som var öppen för samfund och experter inom levande kulturarv, pågick under perioden 17.3–8.4.2026. Totalt kom det in 85 kommentarer från elva olika instanser och personer.

Expertgruppen för immateriellt kulturarv behandlade ansökningarna vid sina möten 20.4 och 27.4.2026. De element som godkänns till den nationella förteckningen måste uppfylla Unescos konventions definition av immateriellt kulturarv, återspegla kulturell mångfald, innehålla fungerande metoder för att värna om kulturarvet samt baseras på samfundens omfattande deltagande. Enligt de nationella kriterierna bedöms också att fenomenet är levande och betydelsefullt för samfunden, att det överförs och utvecklas mellan och inom generationer, beaktar en hållbar utveckling samt stöder formandet av identiteter.

Museiverkets förslag grundas på expertgruppens rekommendationer. Den nationella förteckningen kompletteras regelbundet och nästa gång som man kan ansöka om införande i förteckningen är tidigast 2029.

Museiverket föreslår att de bifogade 22 elementen godkänns som tillägg till den nationella förteckningen över det levande kulturarvet.

Kimmo Levä, generaldirektör, Museiverket
Leena Marsio, specialsakkunnig, Museiverket

BILAGA 1 Museiverkets förslag på element som ska tas upp i den nationella förteckningen över det levande kulturarvet

Hantverksfärdigheter

Flytt av timmerbyggnader

Flytt av timmerbyggnader innebär att en byggnad av timmer monteras ner och sedan upp igen på en annan plats. Denna praxis har varit vanlig i århundraden beträffande handbilade timmerhus. Idag genomförs flyttningar av privata, traditionsmedvetna byggherrar och samfund, och projekten är ofta lokala och genomförs i form av talkoarbete. Byggarna delar med sig av kunskap och för vidare traditionen, och föreningar anordnar föreläsningar och verkstäder. Traditionen stöder ett generationsöverskridande bevarande av byggnadsarvet och de därtill hörande kunskaperna, samt lyfter fram materialens långlivade karaktär och återbruk. Dokumentation om flyttningen och den därtill hörande kunskapen sparas i samband med byggprojekten, och även de flyttade byggnaderna i sig utgör ett levande arkiv som berättar om traditionen.

Sökande är Stiftelsen för bondekultur, INTBAU Finland ry, Lapua-seura ry, Byggnadstraditionens vänner rf, Rautajärven seudun kylät Oy, Seurasaarisäätiö – Fölisöstiftelsen sr, Stundars rf, Suomen saunakulttuuri ry och Virkkalan Perinnesseura ry.

Renovering och användning av ångslupar

Ångbåtar var viktiga i Finland från 1800-talet, och på 1960-talet väcktes en ny entusiasm för att restaurera dem. I Finland finns det fortfarande över 80 fungerande ångfartyg, varav 55 ingår i det register över traditionsfartyg som upprätthålls av Museiverket. Skaran av utövare och kännare av ångbåtstraditionen i Finland sträcker sig från privata entusiaster till nationella expertorganisationer. Syftet med verksamheten är att bevara och utveckla de gamla kunskaperna samt att verka samhälleligt och över generationsgränserna. Många aktörer bedriver även offentlig linjefart och kryssningstrafik samt publika seglingar. Traditionen förs vidare genom praktiskt arbete och kurser, och vid dess utövande och levandehållande utnyttjas även ny teknik, såsom 3D-modellering.

Sökande är Suomen Hörypursiseura ry och Riihisaari – Nyslotts museum.

Tovning

Tovning är en flera hundra år gammal och världskänd teknik där man tillverkar slitstarkt filttyg av ullfibrer. I Finland spreds den i stor omfattning i slutet av 1800-talet. Det finns många tekniker och tillämpningsformer. Traditionen är levande och utbredd, och den utövas bland människor i alla åldrar. Den förmedlas såväl genom formell utbildning som utövare emellan. Tovning har

med tiden förändrats från en nödvändighet till en hobby och ett konstnärsmaterial. Tovning bygger på ett förnybart naturmaterial, det vill säga ull, och betonar långsamt arbete och uppskattning för materialet. Tovningstraditionen har dokumenterats i stor utsträckning, i synnerhet i Finlands Hantverksmuseum samt på internet.

Sökande är Finlands Filtförening Filtti rf, Förbundet för hemslöjd och konsthantverk Taito rf, Taito Mellersta Finland rf, Finlands Hantverksmuseum, Birkalands design- och konstindustriförening Modus rf, Finlands Fårförening rf, Lapplands universitets fakultet för konst och formgivning, Nordiskt Genresurscenter (NordGen), Koulutuskuntayhtymä Sasky/medborgarinstitutet Petäjä-opisto och två privatpersoner.

Tillverkning och användning av jussitröjan

Jussitröjan är en traditionell tröja som används i synnerhet i Södra Österbotten, och som traditionellt kännetecknas av en vinröd och grå färgsättning samt ett romb- och randmönster. Jussitröjor har tillverkats i Södra Österbotten ända sedan början av 1900-talet. Ylletröjan med dess bildvärld har profilerat sig som en del av den lokala kulturen och den sydösterbottniska identiteten bland människor i alla åldrar. Trots bildvärdens breda användning är den starkt och identifierbart förankrad i den österbottniska traditionen. Tröjorna tillverkas av privatpersoner och väverier, och de säljs även industriellt tillverkade i stormarknader. Traditionen har under de senaste åren dokumenterats av exempelvis Seinäjoki museum.

Sökande är Taito Södra Österbotten rf, Seinäjoki museer, Sydösterbottniska nationen vid Helsingfors universitet, Seinäjoen Maila-Jussit ry och två privatpersoner.

Spinning

Spinnande innebär att tvinna ett fiberknippe till garn med fingrarna, en slända eller en spinnrock. Det vanligaste materialet är fårull. Handspinningens historia sträcker sig tusentals år tillbaka i tiden, och intresset för det har återupplivats sedan slutet av 1900-talet. Traditionen utövas av entusiaster på olika nivåer, olika hantverkscirklar och yrkesverksamma inom textilbranschen. I Finland finns det tusentals entusiaster. Verksamheten är både organiserad och informell, den sker på plats och digitalt. Spinningstraditionen är livskraftig och under utveckling. Den betonar transparens i produktionen och uppskattning av materialen, och stärker medvetenheten om kulturarvet samt sätt att uttrycka sig.

Sökande är Förbundet för hemslöjd och konsthantverk Taito rf, Finlands Hantverksmuseum, Taito Birkaland rf, Taito Norra Österbotten rf, Kehrääjien kilta ry, Medborgarinstitutens förbund Mif rf, Vanajaveden Seudun Kisällit ry/VasKi ry, Tampereen seudun kehrääjät och fem privatpersoner.

Brickvävning

Brickvävning är en tusentals år gammal, världsomspännande hantverksteknik som blomstrade i det nuvarande Finlands område under den sena järnåldern. Traditionen försvann i och med att tekniken med att väva i bandgrind togs i bruk, men återupplivades under 2000-talet. Det finns hundratals vävare i Finland, och brickband från Finlands område väcker även intresse

utomlands. Traditionen utövas i synnerhet av historiska återskapare. Även traditionella hantverkare, forskare, hantverksföreningar och yrkesutbildningar förmedlar och utvecklar de kunskaper och färdigheter som förknippas med brickvävning. Brickvävningstraditionen växer och utvecklas ständigt genom ny arkeologisk kunskap och nya tillämpningar. Traditionen är ekologiskt hållbar, stöder kognitiva färdigheter och berikar den regionala kulturen.

Sökande är Kalevala Kvinnoförbundet, Raision seudun koulutuskuntayhtymä Raseko (Grundexamen inom konstindustrin – kompetensområdet forntida teknik), Muinaisaikayhdistys Birckalaiset ry, föreningen för historiskt återskapande Iloinen Joutsen och tre privatpersoner.

Tillverkning av forntidsdräkter

Vid tillverkning av forntidsdräkter rekonstrueras dräkter och textilier utifrån gravfynd från Finlands yngre järnålder, det vill säga från omkring åren 1000–1200. Forntidsdräkter tillverkas både självständigt hemma och i olika grupper, utbildningar och på kurser. Arbetet utförs av forskare, entusiaster och hantverkare, och under 2000-talet har intresset ökat i synnerhet bland personer som sysslar med historiskt återskapande. Traditionen förs även vidare på plattformar i sociala medier, vars grupper har flera tusen medlemmar. Traditionen är levande och den växer, och väcker intresse även internationellt.

Sökande är Kalevala Kvinnoförbundet, Heinolan Kalevalaiset Naiset ry, Mikkelin Kalevalaiset ry, Muinaisaikayhdistys Birckalaiset ry, föreningen för historiskt återskapande Iloinen Joutsen, Perniön Maa- ja kotitalousnaiset ry och Raision seudun koulutuskuntayhtymä Raseko.

Att bära och tillverka sarafaner

En sarafan eller hängselklänning är en dräkt som bärs av ortodoxa karelska kvinnor och används i olika delar av det ortodoxa Östeuropa. I Finland utövas bärandet av sarafaner i synnerhet inom ortodox-karelska och även andra trossamfundets karelska gemenskaper och familjer runtom i Finland. Traditionen är levande och förändras med tiden. Intresset för att bära sarafan har under de senaste åren ökat även bland unga. Dräkterna tillverkas på egen hand eller beställs av specialiserade sömmerskor. Sarafantraditionen bygger på naturmaterial, återbruk och lokal förankring. Det stärker också gemenskapen och kontinuiteten i det ortodox-karelska kulturarvet. Traditionen har dokumenterats i stor utsträckning.

Sökande är Finlands ortodoxa kyrka, Förbundet för unga ortodoxa ONL, Karelska Förbundet rf, Karjalan Kielet ry, Suistamon Perinneseura ry, Salmi-Seura ry, Korpiselän Pitäjäseura, Korpiselkä-Seura ry, Impilahti-Seura ry, Suojärven Pitäjäseura ry, Helsingin Suojärvi-seura ry, Salmi-seura ry, Joensuun Kalevalaiset Naiset ry, Joensuun Seudun Suistamolaiset, Ilomantsin Kalevalaiset ry och Vaasan Kalevalaiset ry.

Fester och sedvänjor

Firandet av hanami i Finland

Hanami är en gammal japansk tradition där beundran av blommande körsbärsträd står i centrum. Man samlas vid träden tillsammans med familj, vänner och arbetsgemenskaper. I Finland kan man fira hanami överallt där det finns körsbärsträd. Finlands största årliga

hanamifestival har anordnats sedan 2008 i Körsbärsparken i Kasberget i Helsingfors. Körsbärsparken och hanamievenemang anordnas även i andra städer. Vid evenemangen bjuds det ofta även på annat program med koppling till den japanska kulturen. Traditionen är ny i Finland, men den är utbredd och skapar en stark känsla av gemenskap. Det har också utvecklats särpräglade och lokala drag inom den. Firandet av hanami betonar beundran av naturen, förenar människor från olika kulturer samt förmedlar immateriella färdigheter och traditionsmedvetenhet.

Sökande är Kasbergssällskapet rf, Suomalais-Japanilainen Yhdistys ry och Japanilaisen Kulttuurin Ystävät.

Den indiska högtiden Durga Puja i Finland

Durga Puja är en årlig högtid med ursprung på den indiska subkontinenten som firas av det bengaliska samfundet över hela världen. Högtiden har även tagits upp på Unescos förteckning över det immateriella kulturarvet. Högtiden pågår i tio dagar och omfattar religiösa ritualer, kulturprogram, måltider och givande av gåvor. I Finland har högtiden anordnats sedan 1999 i huvudstadsregionen och numera även i Uleåborg. Vid firandet i Esbo samlas 700 besökare från olika samfund och nationaliteter. Traditionen är generationsöverskridande och är en viktig del av det finländska bengaliska samfundets sätt att uttrycka sig och identitet. Den lever och utvecklas lokalt, nationellt och internationellt. Förutom samfundets egen dokumentation har traditionen bevarats i Helinä Rautavaaras museum och Esbo stadsmuseum.

Sökande är Bengali Association of Finland ry, Helinä Rautavaaras museum och Esbo stadsmuseum KAMU.

Den karelska sommarfesten

Den karelska sommarfesten är ett riksomfattande, årligt evenemang som turnerar på olika håll i Finland. Den har arrangerats sedan 1940-talet av Karelska Förbundet och dess samarbetspartner. Festernas tyngdpunkter och innehåll har varierat under de olika årtiondena, men traditionen har hållit sig stark. Besökarantalet ligger årligen på cirka 10 000 personer, och antalet talkoarbetare uppgår till flera hundra. Festen har en viktig generationsöverskridande roll genom att stärka den karelska identiteten och gemenskapen, och den presenterar den karelska kulturen för alla intresserade genom ett mångsidigt program. Traditionen är omfattande dokumenterad och uppmärksammas även flitigt i medierna. För att trygga traditionen har Den karelska sommarfesten varit ett registrerat varumärke sedan 2016.

Sökande är Karelska Förbundet, Karelska ungdomsföreningen, Karelska ungdomsförbundet rf, Heinolan Karjalaseura ry, Karelska Förbundets Södra Karelens distrikt rf, Karelska Förbundets Södra Savolax distrikt, Karelska Förbundets Kymmenedalens distrikt rf, Karelska Förbundets Pohjolas distrikt rf, Karelska Förbundets Satakunta distrikt rf och Karelska Förbundets Egentliga Finlands distrikt rf.

Traditionen med veteranfordonskörning

Veteranfordonskörningar är en central del av bilismens historia. Suomen Automobiili-Historiallinen Klubi ry (SAHK) har tillsammans med sina medlemsföreningar sedan 1959 årligen arrangerat veteranfordonskörningar för veteranbilar och motorcyklar på olika orter runtom i landet. Antalet deltagande fordonsekipage uppgår årligen till cirka 100–200. Dessutom har de lokala föreningarna rikligt med egna evenemang. Syftet är att främja och stödja bevarandet, konserveringen och restaureringen av kulturhistoriskt värdefulla och gamla fordon, samt att främja användningen av dessa som en del av ett mobilt kulturarv. Traditionen sammanför människor kring en gemensam generationsöverskridande verksamhet och den har i synnerhet starka dimensioner av social hållbarhet. Traditionen kring veteranfordonskörning finns dokumenterad och bevarad bland annat på vägtrafikmuseet Mobilia.

Sökande är Suomen ajoneuvohistoriallinen keskusliitto – SAHK ry jämte medlemsföreningar (31 st.).

Naturen och världsaltet

Traditionellt bastubadande

Traditionellt bastubadande är en övergripande term för olika typer av gemenskapliga basturitualer och behandlingsbastur, som baseras på det andliga och folkmedicinska kulturarvet. Det finns många tillämpningsformer, såsom bastubad kopplade till livets vändpunkter och årscykeln samt behandlingsbastur. Traditionen utövas av privatpersoner, föreningar, företag och forskare. Antalet privatpersoner som utövar traditionellt bastubadande och personer som är intresserade av traditionen är svårt att uppskatta, men det finns cirka 50 utbildade traditionella bastumästare. Andliga traditioner kopplade till bastun har under de senaste åren medvetet väckts till liv genom forskning och utbildning, och intresset för dem växer. De traditionella bastumästarna samarbetar också med andra aktörer som upprätthåller bastukulturen. Traditionellt bastubadande förenar holistiskt välbefinnande, en nära relation till naturen och muntlig tradition på ett sätt som stödjer hållbarhet och gemenskap.

Sökande är Perinnesaunottajat ry och Taivaannaula ry.

Traditionell odling, beredning och spinning av lin

Traditionell odling och användning av lin är en lång process med många steg. Spånadslin har veterligen odlats i Finland redan före vår tideräknings början. Idag upprätthålls och förs traditionen vidare i hobbygrupper, projekt och föreningar av privatpersoner, kulturgårdar och museer. Traditionen har dokumenterats i stor utsträckning, särskilt på jordbruks- och hembygdsmuseer. Intresset för traditionen har ökat under de senaste åren. Lin är en inhemsk fiberväxt vars användning stödjer självförsörjning och hållbar utveckling. Långsam linodling och spinning lugnar, skapar generationsöverskridande gemenskap och lär oss att uppskatta materialen.

Sökande är Förbundet för hemslöjd och konsthantverk Taito rf, Maa- ja kotitalousnaiset, Forststyrelsen/Korteniemi kulturgård, ProAgria, Seurasaaaren ystävät ry, Finlands lantbruksmuseum Sarka, Taito Egentliga Finland rf och Åbo stadsmuseum/Kurala Bybacke.

Långfärdsskridskoåkning

Långfärdsskridskoåkning avser färder på naturis i en grupp som leds av en utflyktsledare eller på en självständig tur. Verksamheten utövas i hela Finland och även internationellt. Traditionen förs vidare genom föreningsverksamhet samt inom utövarnas närmaste kretsar. Antalet utövare uppskattas till cirka 150 000, varav över 5 500 är medlemmar i Finlands Långfärdsskinnare rf. Långfärdsskridskoåkning ökar respekten för naturen, förmågan att läsa isen samt gemenskapen genom gemensamma turer och utbildning. Långfärdsskridskoåkning har dokumenterats till exempel i den internationella databasen Skridskonätet, i Finlands Långfärdsskinnare rf medlemstidning samt på idrottsmuseet Tahto.

Sökande är Finlands Långfärdsskinnare och Suomen Latu ry.

Musik och dans

Huutokatrilli

Huutokatrilli är en dansform baserad på sällskapsdans, som dansas med en partner efter instruktioner från en "utopare", eller ledare, till kontinuerlig och vanligtvis allt snabbare musik. Dansen är lätt att anpassa till grupper av olika storlekar och till olika situationer. Utövare av traditionen är entusiaster och professionella inom folkdans, och den är lättillgänglig även för nybörjare. Huutokatrilli har långa historiska rötter, och i Finland har man börjat återuppliva den sedan 1980-talet. Traditionen har inte dokumenterats eller förvaltats systematiskt, vilket innebär att muntlig tradition och att göra saker tillsammans spelar en viktig roll för dess överföring. Traditionen med huutokatrilli lever och utvecklas med tiden.

Sökande är Raakaa tradia ry, Pro Kaustinen/Kaustby folkmusikfestival, folkmusikgruppen JPP, Finlands Ungdomsföreningar rf, Perinnearkku ry, Höyhtyän kulttuuriyhdistys ry/OstariFestari, folkmusikutbildningen vid Konstuniversitetets Sibelius-Akademi, Uleåborg yrkeshögskolas danslärarutbildning, Centralen för främjande av Folkmusik och Folkdans rf, Suomen Kansantanssi-instituutin puolesta ry, Finlands Folkmusikförbund rf, Karelska ungdomsförbundet rf, Suomalaisen Kansantanssin Ystävät ry och Kansantanssijamikollektiivi Kataja ry.

Karelsk folkdans

Karelska folkdanser är traditionella danser från det karelska kulturområdet. Danserna utövas aktivt i många finländska folkdansgrupper, evenemang och tillställningar, bland såväl amatörer som professionella. Hobbyn är huvudsakligen målmedveten och inriktad på uppträdanden. Dansens popularitet har ökat sedan 1980-talet. Traditionen lever också i Karelska republiken i Ryssland, och i Finland deltar även ryska karelska invandrare i verksamheten. Det gränsöverskridande samarbetet har dock i huvudsak avbrutits i och med att gränsen stängts. Digitalisering av kursmaterialet stöder traditionens överföring och utveckling.

Sökande är Karelska ungdomsförbundet rf, Karjalan Nuoret ry, Nuorisoseura Matora ry, Saimaan Nuorisoseurat ry, Hyvinkään Kansantanssijat ry och Pääkaupungin Karjalaiset Nuoret ry.

Scenkonst

Sommarteater i Finland

Sommarteater är en teaterform där föreställningarna ges under sommartid, oftast utomhus. Traditionen har sina rötter i 1800-talets folkbildningsrörelse. I Finland finns det cirka 700 aktiva sommarteatrar, som årligen når en publik på ungefär en miljon åskådare. Inom sommarteaterfältet verkar rikstäckande föreningar, lokala amatörteaterföreningar och -förbund, samt några tiotals professionella aktörer. Traditionen är livskraftig, föränderlig och internationellt sett exceptionellt omfattande. Den förmedlas generationsöverskridande genom praktiskt utövande och är i högsta grad gemenskapsinriktad, lokal och baserad på talkoarbete.

Sökande är Suomen harrastajateatteriliitto, Finlands Svenska Ungdomsförbund FSU och Työväen näyttämöiden liitto.

Muntlig tradition

Användningen av traditionella ortnamn

Traditionella ortnamn är namn som människor som rör sig eller bor i trakten har gett, och vid behov fortfarande ger, åt platser i sin omgivning. De är inte av officiell karaktär och skiljer sig därmed från planerade ortnamn. Ortnamnen skiljer platser från varandra, berättar om deras betydelse och är viktiga för den lokala identiteten. Namnen är inte oföränderliga, utan i takt med att omgivningen förändras och generationer växlar uppstår även nya traditionella ortnamn i de lokala språkgemenskapernas mun. Traditionella ortnamn har samlats in och utforskats i synnerhet sedan skiftet mellan 1800- och 1900-talet.

Sökande är Institutet för de inhemska språken vid Utbildningsstyrelsen, Helsingfors universitet, Lantmäteriverket, Giellagas-institutet vid Uleåborgs universitet, Svenska litteratursällskapet i Finland, Finlands Hembygdsförbund och Finlands svenska hembygdsförbund.

Användning av och undervisning i punktskrift

Punktskrift är den blinda och gravt synskadade personens läs- och skrivkunnighet, samt grunden för blindas utbildning och yrkesmässiga och sociala delaktighet. Uppskattningsvis finns cirka 55 000 synskadade personer i Finland. Skriftsystemet utvecklades 1825 och etablerades i Finland i slutet av 1800-talet, och det har ett flertal olika applikationsformer. Skriftsystemet är likadant i hela världen, även om det också förekommer lokala skillnader. Punktskrift har också i Tyskland, Frankrike och Slovenien tagits upp i den nationella förteckningen över immateriellt kulturarv.

Sökande är Näkövammaisten liitto ry, Näkövammaisten Kulttuuripalvelu ry, Synskadades biblioteksörening rf, Tillgänglighetsbiblioteket Celia/Riksarkivet, Valteri-Onerva, Finlands svenska synförbund rf, Föreningen Finlands Dövblinda rf, Synskadade barn rf, Näkövammaisten liikkumistaidon- ja näönkäytönohjaajat ry.

Spel och lekar

Rollspelskulturen

Rollspel är samarbetsbaserad fantasi och spel. Bland de många olika formerna av spel är bordsrollspel och levande rollspel (lajv) de mest centrala. I Finland lever rollspelandet främst i små, informella grupper där kunskapen överförs från mer erfarna spelare till nya, men det tar sig även uttryck i stora evenemang och organiserad föreningsverksamhet. Det finns tiotusentals entusiaster. Det centrala för traditionen är att göra saker tillsammans, kreativitet och eget initiativ. Förutom spelande ansikte mot ansikte används digitala plattformar, och även den internationella verksamheten är aktiv. Rollspelskulturen dokumenteras i första hand av de aktörer som verkar inom den. Även Finlands spelmuseum bevarar traditionen.

Sökande är Alter Ego ry, Eru, Harmaasudet ry, Heittäjäntömän Arwan Kilta, Hepro - Helsingin pöytäroolipelajaat ry, spellokalen Hit Point, Hypecon, Hyvinge stads ungdomstjänster, Kaksi Kuuta ry, Kalikos – Suomen Glorantha-seura ry, Keurope, Uleåborgs universitets rollspelsklubb CRYO ry, Ropecon ry, Finlands spelmuseum, Finlands Rollspelsförening rf, Todellisuuspakolaiset ry och Tracon ry.

Mattradition

Karelska pirogtraditionen

Karelsk pirog är ett traditionellt och välkänt karelskt bakverk, som har spridit sig från Karelen till Finlands område i synnerhet genom evakuerade. Traditionen är levande, och handgjorda piroger bakas och äts i mycket stor utsträckning i Finland. Överföringen och vårdandet av den karelska traditionen är också en organiserad verksamhet genom organisationer. De industriella versionerna av pirogen kallas rispiroger. Den industriella produktionen ökar synligheten och gör pirogen till en vardaglig del av matkulturen, men hotar överföringen av det traditionella hantverket. Den traditionella, handgjorda karelska pirogen Europeiska Unionens namnskydd: garanterad traditionell specialitet (GTS) sedan 2003.

Sökande är Pohjois-Karjalan Martat ry, Karelska Förbundet rf, Karelska Förbundets traditionskommitté, Karelska ungdomsförbundet rf. Marttaliitto, Maa- ja Kotitalousnaisten Keskus ry, Leipätiedotus ry, Södra Karelens museum och Norra Karelens museum.